

De Jom Kippoer oorlog

Door: Franklin ter Horst (Aangemaakt: 4 oktober 2012) (Laatste bewerking: 23 januari 2020)

De [Jom Kippoer oorlog](#) wordt ook wel de Oktoberoorlog of de *Ramadanoorlog* genoemd. Egypte en Syrië vielen onverwacht Israël aan, behaalden aanvankelijk overwinningen, maar werden tenslotte opnieuw teruggeslagen. De oorlog ondermijnde niet alleen de positie van minister van Defensie Dayan, die verantwoordelijk werd geacht voor het onderschatten van de militaire kracht van Egypte en Syrië, maar ook die van premier Golda Meir. In april 1974 werd zij gedwongen af te treden en opgevolgd door Yitzhak Rabin. Na de oorlog werd zoals gebruikelijk door de Verenigde Staten weer grote druk op Israël uitgeoefend om concessies te doen aan de Arabische staten. Geen enkele veroordeling van Washington over de aanval van Egypte en Syrië met de bedoeling de staat Israël totaal te vernietigen en de bewoners de Middellandse zee in te drijven.

Het echo van de smadelijke militaire nederlaag in de [zesdaagse oorlog](#) dreunde noch steeds na in Egypte, Syrië en Jordanië. Nasser was op 28 september 1970 aan een hartaanval overleden en opgevolgd door [Anwar Sadat](#). Egypte [zon op wraak](#) om de schande van de nederlaag van 1967 voor eens en voor altijd uit te wissen. Israël bood na de zesdaagse oorlog onmiddellijk land aan in ruil voor vrede maar op 1 september besloot de Arabische Liga in Khartoum echter tot [de drie beruchte nee's](#): Vrede met Israël: Nee! Onderhandelingen met Israël: Nee! Erkenning van Israël: Nee! Daarnaast hadden een aantal Arabische landen in Khartoum verklaard de strijd voort te zullen zetten.

Anwar Sadat

Sadat zag wel wat in een nieuwe oorlog tegen Israël en geloofde in een snelle overwinning. Gevolg was dat Sadat in 1972 een agressievere toon begon aan te slaan en de militaire infrastructuur bij het Suezkanaal te verbeteren. Hij riep bereid te zijn 1 miljoen soldaten op te offeren in de strijd tegen Israël: "Wij zullen niet alleen ons land bevrijden, maar wij zullen ook die Israëlische verwaandheid uitroeien, zodat de Joden weer terugkeren naar de status die zij vroeger in het Midden-Oosten onder ons hadden. Want ons boek, de Koran, geeft die status duidelijk aan: „*Hun bestemming is dat zij leven in vernedering en ellende.*” Op 8 juli (1972) besloot Sadat dat alle Russische adviseurs en

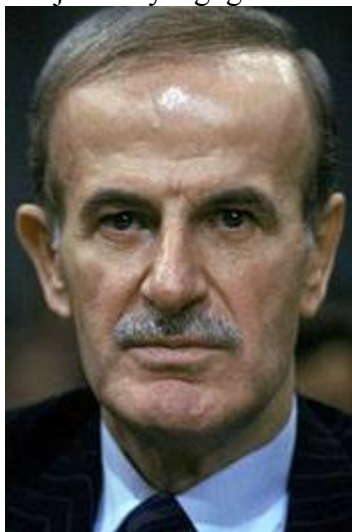
al het militaire personeel in totaal ongeveer 15.000, binnen een week Egypte moesten verlaten. Volgens sommigen was dit een truc van Sadat om Israël zand in de ogen te strooien, want zonder Russische hulp zou Egypte zeker nooit aanvallen. Sydney D. Bailey beweert in zijn boek [Four Arab-Israeli Wars and the Peace Process](#) dat de uitzetting voor de Russen een volslagen verrassing was. In mei 1973, mobiliseerde Sadat het Egyptische leger.

Slechts weinigen namen Sadat serieus en na de overwinning in de Zesdaagse Oorlog heerste in Israël een superioriteitsgevoel en het gevoel onoverwinnelijk te zijn. Men geloofde niet dat de Arabische landen nogmaals een grootscheepse aanval op Israël zouden aandurven. Als ze het bovendien toch zouden wagen, zo was de gedachte, zou het superieure Israëlische leger korte metten met hen maken. Hierdoor werd men echter blind voor de voortekenen dat er wel degelijk een aanval ophanden was. De Jordaanse koning Hoessein waarschuwde de Israëlische premier Golda Meir, na een ontmoeting met de Egyptische en Syrische leiders, dat Syrië een aanval voorbereidde, en dat Egypte hoogstwaarschijnlijk zou meedoen. Ook uit andere bronnen kwamen berichten over een ophanden zijnde aanval die Israël terzijde schoof. Weliswaar waren er Egyptische troepenbewegingen, maar volgens Egyptische militaire bronnen waren dit gewone oefeningen.

Om Israël verder te misleiden stuurde Egypte 20.000 troepen met verlof 'voor de Ramadan' maar tegelijkertijd werden er troepen aan de grens met Israël samengetrokken. Daarop besloot Minister van Defensie Moshe Dayan tot een volledige mobilisatie, maar er gebeurde niets. Sadat noemde deze actie later in zijn boek *Op zoek naar een eigen identiteit* een onderdeel van zijn grootscheepse misleidingscampagne. Hetzelfde herhaalde hij nog een keer in augustus. Zijn actie wierp vruchten af, want toen Egypte in oktober opnieuw zijn troepen concentreerde aan de grens met Israël werd het door de Israëlische Veiligheidsdienst niet serieus genomen. Men geloofde dat het opnieuw ging om een militaire oefening, en daarom achtte Israël een daadwerkelijke aanval zeer onwaarschijnlijk.

De schok was enorm toen Egypte, onder leiding van Sadat, en Syrië onder leiding van [Hafiz al-Assad](#), op Jom Kippoer, de belangrijkste joodse feestdag, een gecoördineerde verrassingsaanval uitvoerden. De oorlog begon op 6 oktober en duurde tot 22 of 24 oktober afhankelijk van het oorlogsfront. De aanval viel samen met de [Ramadan](#), de islamitische vastenmaand en mede daardoor achtte Israël een verrassingsaanval onwaarschijnlijk en het verrassingseffect dus het grootst. De officieren kregen het nieuws pas een week van tevoren te horen, de soldaten enkele uren voor de aanval. De Egyptische aanval kreeg de codenaam [Operatie Badr](#).

Terwijl de synagogen vol waren met vastende en biddende gelovigen, gingen de Syrische en Egyptische strijdkrachten tot de aanval over. Israël was volkomen onvoorbereid. Het gehele openbare leven lag plat in Israël en een deel van het leger plus alle reservisten waren met verlof, zodat het land enorm kwetsbaar was op dat moment. Velen brachten de dag door in familiekring. Niemand had verwacht dat de Arabieren op deze heilige dag zouden aanvallen. Israël was hier zo door geschokt dat het de oorlog vernoemde naar Jom Kippoer.

Hafiz al-Assad

De Syrische president had veel geïnvesteerd in zijn leger en hoopte middels een overwinning op Israël de Golan hoogvlakte te heroveren en anderzijds de militaire hegemonie in de regio te behalen.

Op de Golan Hoogvlakte stonden 180 Israëlische tanks tegenover 1400 Syrische. Aan het Suezkanaal stonden 500 Israëlische militairen tegenover 80.000 Egyptenaren. Israël kreeg niet alleen met Egypte en Syrië te maken maar ook met Algerije, Irak, Soedan, Marokko, Libië, Koeweit, Saoedi-Arabië en Tunesië stuurden militairen, tanks en/of gevechtsvliegtuigen naar de strijd. Zelfs Cuba zond ongeveer 1500 soldaten met een aantal tanks en helikopters.

De grondaanval van Egypte werd voorafgegaan door een verrassingsaanval met 200 vliegtuigen die grote schade aanrichtten. Egypte verloor daarbij 5 toestellen. Deze aanval werd gecombineerd met een zwaar artilleriebombardement en daarnaast rukte de infanterie vanuit Egypte op via pontonbruggen over het Suezkanaal. De troepen werden ondersteund door SAM-batterijen die de Israëlische luchtmacht dienden af te slaan mochten ze de troepen aanvallen. Bovendien was er mobiel antitankgeschut voor het geval dat Israël een tankaanval zou wagen. Egypte bestormde de “Bar Lev”-linie aan de Israëlische kant van het Suez Kanaal, met in totaal 80.000 man aan troepen, 850 tanks en 11.000 ander militair materieel. Weliswaar probeerde de Israëlische luchtmacht de troepen en de bruggen aan te vallen, maar werd met flinke verliezen teruggeslagen door de SAM-batterijen. Binnen 24 uur werd de linie onder de voet gelopen, slechts één van de vele verdedigingsforten wist tot het eind toe stand te houden. 's Avonds begonnen de eerste Egyptische tanks het Suez kanaal over te steken, en de volgende ochtend stonden er al 850 tanks en 32.000 man aan de overzijde van het Suezkanaal. De Egyptenaren bezetten die eerste dag een strook van 4 tot 6 km diep aan de oostelijke oever van het kanaal. De eerste dagen, 6 tot 10 oktober, verloor Israël minstens 49 vliegtuigen en 500 tanks en stond het voortbestaan van Israël op het spel.

Dit maakte de Egyptenaren overmoedig, en men besloot tot een gewaagde aanval. 400 Egyptische tanks zouden buiten de radius van het SAM-geschut nog dieper de Sinäi binnentrekken. De Egyptische luchtmacht zou hen moeten beschermen tegen luchtaanvallen. Enerzijds hoopte men zo de Syrische bondgenoot te ontlasten, en anderzijds hoopte men dat het gebied wegens de Israëlische prioriteit voor de Golan hoogvlakte slecht verdedigd zou zijn. Het bleek een vergissing: Israël had wel degelijk troepen en tanks naar de Sinäi gestuurd: 60.000 manschappen en 600 tanks. De aanval werd een mislukking en kostte Egypte tussen de 150 en 250 tanks en hierdoor raakte het Egyptische leger in een klap het initiatief kwijt.

Israël in tegenaanval

Door een spectaculaire landing van generaal-majoor [Ariel Sharon](#) achter de Egyptische troepen in de Sinäiwoestijn, keerden de kansen plotseling aanzienlijk. In de Sinäi werd een tankslag geleverd zoals zelden in de wereld te zien is geweest. Een gevechtsgroep van Sharon, stak het Kanaal over en bedreigde de twee aanvallende Egyptische legers in hun achterhoede. Op 15 oktober lanceerde Israël operatie Abiray-Lev. Israëlische eenheden dreven een wig tussen de noordelijke en zuidelijke Egyptische legers en bereikten het Suezkanaal. Daar werd een brug geslagen en werden 30 tanks en parachutisten over het kanaal gezet, waar ze een bruggenhoofd vestigden. De parachutisten vielen de nabije SAM-batterijen vanaf de grond aan waardoor de luchtmacht het bruggenhoofd kon beschermen, en al snel stroomden meer troepen binnen en werd het

bruggenhoofd uitgebreid. Sadat weigerde echter zijn troepen terug te trekken uit de Sinaï, waardoor uiteindelijk 70.000 manschappen plus 720 tanks opgesloten zaten terwijl Israëlische troepen richting Cairo oprukten. Op 21 oktober was de omsingeling compleet, het Egyptische tweede leger, dat opereerde in de Sinaï, was afgesneden van het eerste leger. Bevoorrading was onmogelijk geworden. De oorlog dreigde voor Egypte op een vernietigende nederlaag uit te lopen.

Israëlische soldaten steken het Suezkanaal over richting Cairo in Egypte

De Syrische aanval

Aan het Syrische front verliep de opmars van het Syrische leger aanvankelijk al even succesvol als dat van Egypte. Syrië opende de aanval op de Golan hoogvlakte met 40.000 man en 1400 tanks van Russische makelij. Israël stelde daar maar [180 tanks en 4000 troepen](#) tegenover. Bovendien hadden de Syriërs de steun van Irakese eenheden, waar Israël absoluut niet op had gerekend. Ondanks een felle verdediging van Israëlische kant braken ze door de Israëlische linies en trokken de Golan hoogvlakte op. De Syrische aanval was ook gericht tegen Israëlische nederzettingen en Syrische tankeenheden waren er bijna in geslaagd door de Israëlische verdedigingslijn heen te breken die de

bevolkingscentra in het noorden beschermden. De Israëlische commandant van de eenheid, die belast was met de verdediging van de steden en dorpen in het noorden van Israël, getuigde later dat ze het “gevoel hadden dat er een nieuwe Holocaust aan zat te komen”. Iedereen wist wat Syrische soldaten deden met gevangen burgers, nadat ze voordien al gevangen Israëli's hadden vermoord en verminkt.

De Syriërs rukten de eerste dag op tot ongeveer halverwege het Meer van Galilea, terwijl Syrische commando's de observatiepost op de berg Hermon innamen. Bovendien konden de Syriërs met hun luchtdoelgeschut 40 Israëlische vliegtuigen neerhalen. Syrië had zich echter misrekend in de snelheid waarmee Israël reservisten kon oproepen. Men rekende op ten minste 24 uur, maar reeds na 6 uur verschenen de eerste reservisten aan het front. Dit kwam deels doordat het mobiliseren makkelijker ging dan gedacht, omdat alle reservisten dan wel thuis dan wel in de synagoge zaten. Anderzijds gaf Israël prioriteit aan de verdediging van de Golan hoogvlakte. Het gebied was te klein om als buffer te functioneren, maar vanaf de Golan hoogvlakte konden wel de Israëlische steden gebombardeerd worden met artillerie. In het ergste geval kon dit natuurlijke fort als uitvalsbasis worden gebruikt voor een aanval richting Galilea en Tel Aviv.

Israëlische troepen trekken richting Syrië

De Syrische aanval liep al na een dag vast, en op 8 oktober gingen de Israëli's in de tegenaanval en was Syrië het initiatief verloren. Ook wist de Israëlische luchtmacht de luchtafweer te omzeilen door via het neutrale Jordanië de troepen in de flank aan te vallen. Op 10 oktober waren de laatste Syrische eenheden verdreven. Israël besloot hierop verder te gaan en Syrië binnen te vallen. De reden hiervoor was dat op dat moment de Syriërs weliswaar verdreven waren, maar de Egyptenaren nog steeds een deel van de strook in de Sinaï bezet hielden. Netto zou dit dus gezien

kunnen worden als een Israëlische nederlaag, en om dit te voorkomen besloot men Syrië binnen te vallen en daar een gebied te bezetten. Het Israëlische leger rukte op tot 20 km van Damascus, zodat de Syrische hoofdstad binnen artillerie bereik kwam. Israël had toen de strijd met Syrië definitief kunnen beslissen als niet Amerika tussenbeide was gekomen en Israël had opgedragen de opmars te staken. De tussenkomst van Amerika kwam nadat Rusland had bedreigd Syrië te hulp te komen. De Russische parachutisten zaten al in hun vliegtuigen en het Amerikaanse leger was wereldwijd in paraatheid gebracht. Een kernoorlog was op dat moment een realistisch scenario tussen Amerika en de Sovjet Unie. Het gevaar werd pas afgewend door gesprekken tussen de Amerikaanse president Nixon en de Sovjetpresident Brezjnev. Zij zouden via de beroemde ‘rode hotline’ met elkaar hebben gesproken en zijn overeengekomen het niet tot een kernoorlog te laten komen.

Uitgeschakelde Syrische tanks in de 'Vallei der Tranen', die zijn naam dankt aan de verpletterende Syrische nederlaag.

Israëlische troepen op 101 km van Cairo.

Bij de Egyptisch-Syrische coalitie sneuvelden in totaal 35.000 soldaten, meer dan 15.000 raakten gewond, 8300 werden krijgsgevangen genomen. De Egyptische luchtmacht verloor 235 vliegtuigen en de Syrische 135. Aan Israëls zijde waren [2.297 doden](#) te betreuren en meer dan 7.200 gewonden, 314 Israëliërs werden krijgsgevangen genomen, en tientallen raakten zoek. Het Israëls leger verloor 102 vliegtuigen en ongeveer 800 tanks. De Israëls publieke opinie was geschokt over deze getallen en ging wanhopig op zoek naar zondebokken. De Arabische verliezen waren weliswaar veel hoger, maar in verhouding kwamen de verliezen van Israël veel harder aan. Deze oorlog maakte een einde aan de mythe van de Israëls militaire onschendbaarheid. De nipte overwinning voedde in Israël de overtuiging van een meerderheid in het land dat het voor Israël noodzakelijk was om ook in de toekomst te zorgen voor een kwalitatief militaire superioriteit over de gecombineerde strijdkrachten van de Arabische vijanden.

Hoewel het Israëls leger dus uiteindelijk de overhand kreeg, werd de oorlog zowel aan Arabische als aan Israëls kant als een militaire nederlaag voor Israël gevoeld. Hoewel de toenmalige president Nasser een zware nederlaag moest incasseren en er zelfs het Sinaï Schiereiland erbij inschoot, wordt die dag in Egypte sindsdien als een overwinning gevierd op de Zionistische Entiteit (Israël). Telkens als de Arabieren een flink pak slaag krijgen van Israël vieren de Arabieren feest. In een toespraak op 16 oktober 1973, vertelde Sadat aan zijn volk: “De Egyptische strijdkrachten hebben een wonder bereikt en de vijand uit balans gebracht en verrassend verslagen. Egypte is in “zijn eer hersteld.” Toen Israël zich later uit Port Said terugtrok, trokken de Egyptenaren in een grote overwinningssparade de stad binnen. Die dag werd in Egypte zelfs tot een nationale feestdag uitgeroepen, compleet met toeters en bellen, militaire parades en overvliegende gevechtsvliegtuigen.

De oorlog was immers met een overwinning voor Egypte begonnen, die had aangetoond dat Israël beslist niet onkwetsbaar was. Hij beweerde dat Egypte slechts met een bestand had ingestemd om Israël niet verder te vernederen. Maar in werkelijkheid werd Egypte van een vernietigende nederlaag gered door de [Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Henry Kissinger](#) en de Veiligheidsraad, die aan de zijlijn toekeek toen Israël leek te worden vernietigd.

Henry Kissinger

De [samenzweerder Henry Kissinger](#) gelaste tijdens deze oorlog de Amerikaanse wapenleveranties aan Israël te vertragen en pas weer te willen leveren op voorwaarde dat Golda Meir zou aftreden ten gunste van Yitzhak Rabin. De *New York Times* schreef drie jaar later dat Kissinger de wapenleveranties doelbewust vertraagde omdat „hij Israël net genoeg wilde laten bloeden om ze zo rijp te maken voor de naoorlogse diplomatie die hij in gedachten had.” Hij wilde een weg banen naar een vredesverdrag tussen Egypte en Israël, en ten tweede zouden de Russen dan uit Egypte kunnen worden verdreven. Met het vertrek van de Russen hoopte Washington dat de Egyptenaren de voorkeur zouden geven aan de westerse wapensystemen. De Nederlandse minister van Defensie [Henk Vredeling](#) gaf tijdens deze oorlog op eigen houtje, zonder voorafgaand overleg met het kabinet den Uyl – van

Agt, de opdracht 's nachts transportvliegtuigen vol te laden met wapens en munitie om die vanaf vliegveld Eindhoven naar Israël te laten vertrekken. Hij motiveerde zijn beslissing met een verwijzing naar hetgeen de Joden in de Tweede Wereldoorlog was overkomen en met zijn handeling een herhaling van deze beestachtige gebeurtenis had willen voorkomen. Golda Meir vroeg Bondskanselier Willy Brandt vergeefs om hulp. De

oliebusiness met de Arabische landen was voor de Duitsers belangrijker. Alleen Portugal stond toe dat zijn havens en vliegvelden voor het transport van bevoorrading voor Israël gebruikt mochten worden..

Samson Option

De Israëlische krant [Yediot Achronot](#) meldde op 10 oktober 2013 dat uit vrijgegeven documenten is gebleken dat Israël tijdens de noodlottige begindagen van deze oorlog bijna werd genoodzaakt: "[Samson Option](#)" in werking te stellen. Alles was in gereedheid gebracht om dit plan uit te voeren. Dat plan was ook al tijdens de zesdaagse oorlog in 1967 ter tafel gekomen. Op de tweede dag van de oorlog, toen Syrische en Egyptische troepen de weinige en verraste Israëlische verdedigers overwonnen, stelde minister van Defensie Moshe Dayan het gebruik van kernwapens voor in een geheime ontmoeting met premier Golda Meir. Het kwam niet zover omdat de Israëlische troepen op wonderbaarlijke wijze de oorlog wonnen. Samson Option geldt echter nog steeds. Ook deze oorlog kent net als de Zesdaagse oorlog, bijzondere verhalen. Zo vertelde opperrabbijn Yona Metzger dat hij Gods hand bemerkte bij een op handen zijnde treffen in de Sinaï woestijn, als plots de duisternis invalt: „*Het werd donker als de nacht, maar niemand wist wat er gaande was. Later bleek dat het ging om een zandstorm en dat het Israëlische leger enkele centimeters voor een mijneveld tot stoppen werd gebracht door dit wonderbaarlijke verschijnsel. Had de zandstorm niet op dat moment plaatsgevonden, dan waren de Israëlische soldaten verder richting vijand getrokken en had waarschijnlijk niemand het mijneveld overleefd. Veel seculiere soldaten werden door deze gebeurtenis religieus.*”

De Jom Kippoeroorlog was de grootste van alle Israëlisch-Arabische oorlogen, uitgedrukt in termen van grootte van de betrokken strijdkrachten en de hoeveelheid artillerie die werd ingezet ([fotosessie](#)). In totaal werden 2569 Israëlische soldaten gedood, zowat 7500 werden gewond en 301 andere soldaten werden door de vijand krijgsgevangen gemaakt en later teruggegeven aan Israël.

Op 17 september 1978 tekenden Israël en Egypte het Camp David-akkoord en erkende Egypte als eerste Arabisch en moslimland het bestaansrecht van Israël. Deze daad werd hem door de andere Arabische landen niet in dank afgenomen waarop Egypte uit de Arabische Liga werd verstoten. In een toespraak voor het Egyptische parlement op 9 november 1977 verklaarde Sadat bereid te zijn zich tot de Knesset in Jeruzalem te wenden ten einde de staat van oorlog tussen Egypte en Israël te beëindigen. Tien dagen later ging hij- met zijn opzichtige stropdas met hakenkruis motief- naar de Knesset met het voorstel om de betrekkingen tussen beide landen te herstellen.

Links Anwar

Saddat, de toenmalige Amerikaanse president Jimmy Carter en Israël's premier Menahem Begin. Rechts Sadat met stropdas met hakenkruis motief.

Op 26 maart 1979 werd onder druk van het Witte huis het verdrag ondertekend door Israëls premier Menahem Begin en Anwar Sadat waarbij de [Amerikaanse president Jimmy Carter](#) als getuige optrad. Sadat zelf werd op 6 oktober 1981 te Cairo doodgeschoten tijdens een [militaire parade](#), door fundamentalistische militairen (leden van de Egyptische Islamitische Jihad). Het is niet onaannemelijk dat de motieven voor de moord (mede) lagen in de verzoening met en erkenning van Israël. Na de moord op Sadat werd Hosni Moebarak de nieuwe president van Egypte.

Op 19 oktober 1973 besloot de OPEC tot een totale olieboycot aan de bondgenoten van Israël: Verenigde Staten, Nederland en nog een aantal West-Europese landen, wat leidde tot de [oliecrisis van 1973](#). De olieboycot resulteerde in een enorme paniek in de Westerse wereld. De olieprijsen verdrievoudigden zich in korte tijd. Uit angst voor deze chantage van de oliedictaturen, veranderde de politieke koers van de Europese Gemeenschap

dramatisch van [pro-Israëliisch naar pro-Arabisch](#), een koers die tot op de dag van vandaag onveranderd is gebleven. Nog steeds kiezen de leiders van EuroBabel de kant van de oliedictaturen en voeren ze een schandelijk anti-Israël beleid. De oliedictators hadden de westerse wereld in 1975 een eisenpakket met embargo opgelegd. Al na 19 dagen ging Europa door de knieën. Het tekende een verklaring waarin het onder meer Israël verloochende en toestemde met vrije immigratie van moslims in ruil voor olie. De immigratie werd op allerlei manieren vergemakkelijkt en steun voor het Palestijnse terrorisme kwam in de plaats voor steun aan het bedreigde Israël. Zo is EuroBabel overspoeld met moslims die maar één doel hebben, Europa islamitiseren.

Geen wonder dat de Europese leiders met wantrouwen worden bejegend en de bevolking maar bar weinig vertrouwen heeft in haar politieke voorgangers. Ze hebben Europa verkwanseld aan Arabische dictaturen die alleen maar hoeven te dreigen met een olieboycot om hun zin te krijgen. *Geen wonder* dat de leiders van EuroBabel heulen met diverse islamitische terreurbewegingen en met terreurstaten. *Geen wonder* dat de loopjongens van Buitenlandse zaken regelmatig te gast zijn bij het terreurbewind in Ramallah en Israël schofferen om de Arabieren een plezier te doen.

[Was er sprake van een Samenzwering?](#)

Wie schoot op 1 juli 1973, drie maanden voor de Jom Kippoer oorlog, de attaché van de Israëlische luchtmacht in Washington dood? [De moord op kolonel Joe Alon](#) voor de deur van zijn huis in Maryland (VS) is tot op heden niet opgelost. In april 2012 bracht de Israëlische TV-zender Arutz 1 het bericht naar buiten dat kolonel Alon door de Amerikaanse geheime dienst met toestemming van de Israëlische regering uit de weg zou zijn geruimd. Was het een samenzwering op regeringsniveau en wist de 43-jarige Alon als hoge militair dingen die hij eigenlijk niet mocht weten? Uit de 80-minuten durende documentaire bleek dat Joe Alon op de hoogte was van een Israëlisch-Amerikaans oorlogsplan. De toenmalige Israëlische minister van Defensie Mosje Dayan en de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Henry Kissinger zouden op de hoogte zijn van de Egyptische plannen om in oktober 1973 Israël aan te vallen, en hadden besloten om Egypte de overwinning te gunnen, ook al zouden daarvoor enige honderden Israëlische soldaten moeten sneuvelen.

Met een overwinning op Israël kon Egypte de nationale eer terugwinnen na de nederlaag van de Zesdaagse oorlog in 1967. Het bericht van de vermeende samenzwering heeft veel Israëli's geschokt. Zou het werkelijk mogelijk zijn geweest dat Mosje Dayan Israëlische soldaten voor een deal met de Amerikanen had opgeofferd? Vooral als je beseft dat het niet bij een paar honderd bleef, maar dat er 2297 Israëlische soldaten in de Jom Kippoer oorlog sneuvelen, waarvan de meeste aan de grens met Egypte. Voor de Tv-documentaire van Arutz 1 werden voormalige generaals, politici en historici uit Israël en de Verenigde Staten geïnterviewd. En opnieuw werd alles geprobeerd om een eventuele samenzwering te ontkennen en in de doofpot te stoppen, net als in 1973.

Joe Alon <http://israelmatzav.blogspot.nl/2011/10/killed-because-he-was-about-to-expose.html>

Na Alons dood werd er beweerd dat hij een dubbelspion en ook nog een alcoholist zou zijn geweest. Als mogelijke daders van de moord op Alon wordt door de militaire en politieke leiders de terreurgroep Zwarte September van Yasser Arafat genoemd. Maar al deze beweringen maken geen indruk in de documentaire. In het boek van de Amerikaanse auteur en contraspionage-agent [Fred Burton 'Chasing Shadows'](#) wordt Joe's vrouw Dvora geciteerd: 'Yitzhak Rabin verklaarde tegenover mij dat ik geen antwoorden zou vinden. Als ik hardnekkig door zou gaan, kwam mijn gehele gezin in gevaar.'

Enkele maanden voordat Israëls voormalige president (1993-2000) en chef van de luchtmacht (1958-1966) Ezer Weizmann stierf, liet hij zich ontvallen, dat wanneer hij zou vertellen wat hij over de moord op Joe Alon wist, het voor de staat Israël een nationale schok zou zijn. De drie dochters Alon hebben uit alle hoeken van de wereld materiaal verzameld om te weten te komen waarom hun vader door vijf kogels in de rug moest sterven. 'Onze vader wist van het geheim tussen Dayan, Kissinger en Sadat. Hij wilde het volk waarschuwen', zeggen Alons dochters in de Arutz 1 documentaire. Dit sluit aan bij de uitspraak van het voormalig hoofd van de Israëlische legernieuwsdienst Eli Zeira: 'Ik heb in mijn kluis documenten liggen, die bij het openbaar worden een schok door Israël zouden veroorzaken als bij een kernexplosie.' Zeira weigerde de nabestaanden van Joe Alon te ontmoeten. Dit verklaart ook waarom het boek *Quadrat- Connection* van de voormalige Mossadagent onder de schuilnaam Doron Hai, direct na het verschijnen in 1978 op last van de veiligheidsdienst niet mocht verschijnen.

Reeds vijf jaren na de Jom Kippoer oorlog doken de eerste geruchten op over een samenzwering. Israël's toenmalige chef van de generale staf David (Dado) Elazar en zijn generaals lagen vaak met Mosje Dayan overhoop. Dayan had zich herhaaldelijk met de troepenbewegingen aan de zuidgrens bemoeid, wat bij Dado en zijn staf achterdocht wekte. Zes maanden na de oorlog werd Dado door de Israëlische regering verantwoordelijk gehouden voor de verliezen aan het zuidelijk front. In april 1976 bezweek hij aan een hartaanval. De Jom Kippoer oorlog was de meest bedreigende oorlog, en liet Israëli's met veel onopgeloste vragen zitten. De documentaire 'Wie vermoordde Joe Alon?' maakte in heel Israël veel heftige reacties los. Ouders waarvan de kinderen nu in het Israëlische leger dienen, maken zich extra zorgen.

Oorlogswonder tijdens de Yom Kippoer oorlog

Een gevangen genomen [Syrische commandant](#) legde uit waarom hij zich tijdens de Yom Kippoer oorlog in 1973 terugtrok, toen zijn honderdvijftig tanks op het punt stonden door te stormen naar het centrum van de Joodse Staat. Toen de Yom Kippoer oorlog begon, kreeg een kleine groep Israëlische tanks de opdracht om de Golanhoogten te bewaken tegen een invasiemacht van drie Syrische infanteriedivisies en meer dan duizend Syrische tanks. Op de vierde dag van de oorlog stonden slechts [drie Israëlische tanks](#) tegen 150 vijandelijke tanks in een gebied van de Golan dat nu bekend staat als de Vallei der Tranen. In plaats van tegen de drie tanks op te treden, keerden de Syrische troepen zich plotseling en onverklaarbaar om en keerden terug naar Syrië. Waarom ze dit deden bleef een mysterie, totdat de Mossad de commandant van de 9de Legerdivisie van Syrië ondervroeg.

Terug naar: [Inhoud](#)